

in dat peuterige huisje moeten wonen en bijna geen speelgoed hebben en o, zooveel lessen moeten leeren! Neen, neen, als ik werkelijk Mabel ben, dan blijf ik hier beneden, dat zeg ik je! 't Zal hun niets geven of ze hun hoofden al omlaag steken en zeggen: «Kom toch weer naar boven, lieve!» Ik zal enkel opkijken en zeggen: «Wie ben ik dan? Zeg me dat eerst!» En dan, als ik die persoon *wel* wil zijn, die ze noemen, zal ik naar boven gaan, zoo *niet*, dan blijf ik hier beneden, tot ik iemand anders ben, — maar och, hé», riep Alice, terwijl plotseling haar tranen weer begonnen te stroomen: «Ik wou toch zoo graag, dat ze hun hoofden maar naar beneden staken! 't Is zoo vreeselijk vervelend hier zoo geheel alleen te zijn!»

Terwijl ze dit zei, keek ze neer op haar handen en zag tot haar verbazing, dat ze onder het praten een van de kleine witte glacé handschoenen van het Konijn had aangetrokken. «Hoe *kan* ik dat toch gedaan hebben?» dacht ze. «Ik moet dan zeker weer klein worden». Ze stond op, ging naar de tafel om naar de hoogte daarvan de hare af te meten en bevond, dat ze nu, voor zoover ze kon nagaan, ongeveer twee voet hoog en snel aan 't inkrimpen was. Ze ontdekte, dat dit veroorzaakt

werd door den waaier, dien ze vasthield en liet dien daarom gauw vallen, juist bijtijds om te voorkomen, dat ze heelemaal wegkromp.

«Daar ben ik nog juist aan ontsnapt!» zei Alice, erg verschrikt over de plotselinge verandering, maar zeer blij, dat ze nog bestond! «En nu op den tuin los!» en ze liep, zoo hard als ze kon, terug naar het deurtje. Maar, helaas! het deurtje was weer dicht en het gouden sleuteltje lag als vroeger weer op de glazen tafel «en 't staat nu slechter met me dan ooit», dacht het arme kind, «want ik ben nog nooit zoo klein geweest als ik nu ben, nooit! En ik zeg dat het te erg is, *dat* zeg ik!»

En juist toen ze dit zei, gleed ze uit en 't volgende oogenblik lag ze, plomp! tot aan de kin in zout water. Eerst meende ze, dat ze in de zee gevallen was, «en in dat geval kan ik per spoor terug», zei ze in zich zelve.

(Alice was eens in haar leven in Scheveningen geweest en was tot het besluit gekomen dat, waar men ook gaat aan de Hollandsche kust, men een aantal badkoetsjes in zee vindt, dan kinderen, die diepe kuilen in het zand graven met houten schopjes, dan een muur, dan een rij hotels en daarachter een spoorwegstation). Ze zag echter